

РЕШЕНИЕ

№ 24320

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3748** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от едноличния собственик на „НИКОЛОВ КЪНСТРАКШЪН“ ЕООД, против РЕШЕНИЕ № ПИ-88/13.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба от дружеството, срещу Разпореждане, изх. № С260001-137-0000859/23.02.2026 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция. С разпореждането, по молба от дружеството, вх. № 55-2211-206/03.02.2026 г. е отказано отписване по давност на публични задължения за 2019 и 2020 г., установени по основание и размер, и предмет на изп. дело №[ЕИК]/2020 г. Диспозитивът на разпореждането е за отказ да бъдат прекратени, поради изтекла погасителна давност публични задължения, в общ размер на 54469, 30 евро, индивидуализирани подробно в таблица, представляваща неразделна част от разпореждането.

В съдебното заседание дружеството е представлявано от собственика, който: поддържа жалбата; не оспорва представените от ответника и съставляващи административната преписка писмени доказателства, и не ангажира други такива; представя писмена защита. Жалбата съдържа твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението, както и за погасяване на задълженията, на основание чл. 171, ал. 1 ДОПК. Претендира се възстановяване на внесената за образуване на делото държавна такса.

Ответникът - директор на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, твърдейки законосъобразност и правилност на решението и на потвърденото с него разпореждане. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, и като взе предвид доводите на страните, приема следното.

С оспорваното решение (л. 21 от делото) териториалният директор на НАП – С. е оставил без уважение жалбата от „Николов Кънстракшън“ ЕООД, против Разпореждане, изх. № С260001-137-0000859/23.02.2026 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция, с което е отказано отписване по давност на публични задължения за 2019 и 2020 г., установени по основание и размер, и предмет на изп. дело №[ЕИК]/2020 г. С административната преписка са представени: разпореждането на публичния изпълнител; ПНОМ № С200022-022-0058234/01.09.2020 г. за налагане заповест върху две банкови сметки в ОББ, съответното заповестно съобщение от 01.09.2020 г. и писмо от Банката, че заповестта е наложена, но по сметката на длъжника няма авоари ; ПНОМ № С200022-022-0080565/13.11.2020 г. за налагане заповест върху банкова сметка в БДСК, съответното заповестно съобщение от 13.11.2020 г. и писмо от Банката, че в същата няма открита на името на длъжника банкова сметка.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществото на спора.

Жалбата е основателна, но по съображения, различни от изложените в нея. Решение № ПИ-88/13.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С. е незаконосъобразно и подлежи на отмяна.

Разпореждане, изх. № С260001-137-0000859/23.02.2026 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. обективира действие на същия орган, което подлежи на оспорване по реда на Глава двадесет и седма ДОПК. Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в съответствие с чл. 268, ал. 1 ДОПК.

С жалбата и в съдебното производство не се оспорват така изложените факти. Спорът, предвид възраженията на оспорващия е свързан с твърдението му за изтекла 5 – годишна погасителна давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК на процесните, установените с декларации по ЗДДС за 2019 г. и 2020 г. задължения.

Принудителното изпълнение за събиране на публични вземания на Държавата, установени с декларация, подадена от задълженото лице може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на вземането, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК – л. 35 от делото), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Съобщението за доброволно изпълнение включва предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, както вече се каза, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи

действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, за което ще стане дума по – долу.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) разполага с процесуалната възможност да претендира събиране на публично вземане, установено по основание и размер. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: А/ спира да тече (ал. 1): 1. „когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година“; 2. „когато изпълнението на акта, с който е установено вземането бъде спряно - за срока на спирането“; 3. „когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването“; 4. „когато актът, с който е определено задължението се обжалва“; 5. „с налагането на обезпечителни мерки“ (в случая – ПНОМ № С200022-022-0058234/01.09.2020 г. за налагане заповед върху две банкови сметки в ОББ; ПНОМ № С200022-022-0080565/13.11.2020 г. за налагане заповед върху банкова сметка в БДСК); 6. „когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение“;

Б/ се прекъсва (ал. 2, изр.първо) „с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение“, но (изр. второ) „ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната“. Алинея 3 на чл. 172 постановява, че „от прекъсването на давността започва да тече нова давност“.

В процесния случай задълженията за 2019 г. и 2020 г. са подлежали на плащане, съответно от 01.01.2020 г. и от 01.01.2021 г. Според нормата на чл. 171, ал. 1 ДОПК 5-годишният давностен срок е следвало да изтече, съответно: на 31.12.2024 г., по отношение задължението за 2019 г.; 31.12.2025 г., по отношение задължението за 2020 г. Запорното съобщение от 01.09.2020 г. и ПНОМ от същата дата са прекъснали давността, от 01.01.2020 г. до 01.09.2020 г., т.е., по силата на чл. 172, ал. 3, вр. ал. 2, т. 5 ДОПК, считано от 02.09.2020 г. е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок. С ПНОМ № С200022-022-0080565/13.11.2020 г. и заповедното съобщение от същата дата обаче, давностния срок отново е бил прекъснат и считано от 14.11.2020 г. е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, който е изтекъл на 14.11.2025 г., т.е. – преди да бъде подадено от „Николов Кънстракшън“ ЕООД процесното възражение от 03.02.2026 г. В делото няма данни, респ. - не се доказва от страна на ответника, след 13.11.2020 г. (датата на издаване ПНОМ № С200022-022-0080565/13.11.2020 г. и на изпращане заповедното съобщение до БДСК публичен изпълнител да е предприемал каквито и да е процесуални действия за принудително събиране на вземането, установен в тежест на „Николов Кънстракшън“ ЕООД по декларациите от 2019 г. и 2020 г. Като е приел обратното директорът на Териториална дирекция на НАП – С. е постановил материално незаконосъобразно и необосновано Решение № ПИ-88/13.03.2026 г., с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане, изх. № С260001-137-0000859/23.02.2026 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция. На основание чл. 160, ал. 3 ДОПК, след отмяна на решението преписката следва да бъде върната на съответния публичен изпълнител, при ТД на НАП – С. за съобразяване с дадените с настоящото решение

задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона. Основателността на жалбата обуславя осъждане на ответника да възстанови дружеството – жалбоподател разносните за държавна такса, в размер на 25, 56 евро.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1, ал. 3 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от „НИКОЛОВ КЪНСТРАКШЪН“ ЕООД РЕШЕНИЕ № ПИ-88/13.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба от дружеството, срещу Разпореждане, изх. № С260001-137-0000859/23.02.2026 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да възстанови на „НИКОЛОВ КЪНСТРАКШЪН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] разносните за внесена за образуване на делото държавна такса, в размер на 25, 56 евро (двадесет и пет евро и 56 цента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪД

ИЯ: